

До Шевченківського райсуду м. Києва

Позивача: Олійника Дмитра Вячеславовича,
ідент. код _____, паспорт _____,
_____ ,
засіб зв'язку –тел./факс: _____,
електрона пошта: _____

у справі № 761/23166/17 (суддя Осаулов А. А.)

ВІДПОВІДЬ НА ВІДЗИВ.

27.02.2018 р. мною засобами поштового зв'язку отримано відзив на позов Відповідача-3 (ПАТ«АК Київводоканал»), поданий очевидно не у строк, встановлений ухвалою суду від 22.01.2018 р. Враховуючи приписи ч. 3 ст. 124 ЦПК (закінчення строку святковим днем) строк на подачу цієї відповіді не пропущене.

Щодо відзиву Відповідача-3 (ПАТ«АК Київводоканал»).

Відповідно до ч. 2, 3 ст. 264 ЦК позовна давність переривається у разі пред'явлення особою позову до одного із кількох боржників, а також якщо предметом позову є лише частина вимоги, право на яку має позивач. Після переривання перебіг позовної давності починається заново. До матеріалів справи мною додані судові рішення в адміністративних справах №№ 761/8760/14 (2-а/761/220/2014), 2а-118/11 (2а/761/4/14), з яких вбачається, коли саме були вчинені адміністративні позови із частиною вимог до КМДА, які містять публічно-правовий характер (у 2007-2010 рр.), а також рішення у цивільній справі № 757/31606/15, з частиною вимоги (щодо відновлення попереднього становища –перерахунку), передбаченої ст. 393 ЦК, яку не було задоволено вчиненням у 2015 р. позовом. Отже, строк позовної давності у цій справі не пропущене, бо така неодноразово переривалася у минулому. Крім того, моє порушене право підлягає захисту на підставі ч. 5 ст. 267 ЦК, оскільки лише справи адміністративної юрисдикції розглядалися по 4-7 років, а право на цивільний позов про відшкодування шкоди через незаконні акти КМДА виникло не раніше визнання їх такими в судовому порядку у 2014-2015 рр., бо саме на цій правовій підставі (незаконність актів КМДА) заявлено вимоги. Таким чином, твердження відзиву щодо пропуску строку позовної давності не ґрунтуються на чинних нормах матеріального права.

Також цей відповідач намагається довести, що не є суб'єктом правовідносин у даній справі, оскільки поставляв протягом спірного періоду послуги водопостачання і водовідведення не мені, а Відповідачу-2 (ЖБК «Металіст»). Проте, судовими рішеннями у цивільній справі № 757/31606/15 встановлено, що Відповідач-2 є балансоутримувачем багатоквартирного будинку. Відповідно до ч. 4 ст. 19 Закону України № 1875-IV «Про житлово-комунальні послуги» особливими учасниками відносин у сфері житлово-комунальних послуг є балансоутримувач та управитель, які залежно від цивільно-правових угод можуть бути споживачем, виконавцем або виробником. Особливості укладання договорів у багатоквартирному будинку встановлено ст. 29 Закону України № 1875-IV. Таким чином, Відповідач-2 виступає у правовідносинах з Відповідачем-3 колективним споживачем послуг (в інтересах усіх мешканців багатоквартирного будинку), а я є їх безпосереднім споживачем у розумінні ст. 1 Закону України № 1875-IV.

Твердження відзиву, що виконавцем послуг є Відповідач-2 повністю голослівні. Не надано жодного доказу, що Відповідач-2 таким визначений згідно з Порядком, затвердженим Наказом Держжитлокомунгоспу України 25.04.05 № 60 та зареєстрованим в Міністерстві юстиції України 19.05.05 за № 541/10281 (на виконання постанови Шевченківського райсуду м. Києва від 25.05.2006 р. у справі № 2а-1405/06, що залишена без змін ухвалою Апеляційного суду м. Києва від 22.01.2007 р., якою визнано не законним і скасоване рішення Київради від 24.11.2005 р. № 427/2888 «Про визначення виконавців

житлово-комунальних послуг у житловому фонді комунальної власності територіальної громади м. Києва», зобов'язано виконавчий орган Київської міської ради - Київську міську державну адміністрацію негайно прийняти розпорядження про визначення виконавців житлово-комунальних послуг для мешканців багатоквартирних будинків).

Крім того, як вже вказувалося у попередній відповіді на відзив, зміст визнаних незаконними в порядку адміністративного судочинства розпоряджень КМДА вказує, що ними регулювалися тарифи на централізовані послуги саме Відповідачу-3, як суб'єкту природної монополії (починаючи з № 640 від 30.05.2007 р., що застосовувалося у зворотному часі з 01.12.2006 р. і закінчуючи № 858 від 31.05.2011 р., що застосовувалося по 30.06.2014 р. включно). Також, і стосовно періоду до/після 26.04.2014 р. (набрання чинності Законом № 1198-VII) постановою Верховного Суду від 15.02.2018 р. № 910/973/16, обов'язкової для врахування судами (ч. 4 ст. 263 ЦПК) викладено висновок, що саме Відповідач-3 (як виконавець послуг) був зобов'язаний укласти прямі договори на послуги з центрального водопостачання холодної води (ХВ) і водовідведення із безпосередніми споживачами цих послуг (фізичними та юридичними особами) або балансоутримувачами та вчинити інші дії, передбачені законодавством України. Водночас, неможливість як до, так і після 26.04.2014 р. виконання зобов'язання з боку Відповідача-2 полягає у законодавчій забороні укладати з мешканцями, власниками та орендарями (споживачами послуг) договорів на надання послуг з централізованого водопостачання холодної води за відсутності відповідної ліцензії, якою у Відповідача-2 не було і немає.

Відсутність договору та нарахувань за послуги ХВ не є підставою для відмови у відшкодуванні шкоди, яка є деліктним зобов'язанням. При цьому, ст. 1175 ЦК унормовано лише коло суб'єктів, якими відшкодовується шкода, а не коло суб'єктів, які цю шкоду завдали у результаті прийняття незаконного акту. У даному випадку Відповідачем-3 завдано шкоди у результаті безпідставного застосування незаконних актів Відповідача-1 (КМДА), а тому я маю право вимоги до усіх відповідачів на підставі ст. ст. 393, 1175 ЦК з відшкодуванням як за рахунок кола суб'єктів, визначених ст. 1175 ЦК, так і до яких таке право вимоги існує за ст. 393 ЦК, за відсутності факту перерахунку з боку останніх.

Стосовно тверджень відзиву про відсутність підстав для відшкодування моральної шкоди слід зазначити таке. Право на відшкодування моральної шкоди виникає з підстав, зазначених ст. 23 ЦК, зокрема із душевних страждань внаслідок неможливості відновлення своїх законних прав та інтересів через видання і застосування до мене, як споживача, незаконних правових актів (про це зазначено у позові). Власник, права якого порушені, має право на відшкодування завданої йому майнової та моральної шкоди (ч. 3 ст. 386 ЦК). Мені, як власнику грошових коштів, що за незаконними тарифами були привласнені відповідачами у цій справі, й дотепер ці кошти не повернуто, перерахунку не вчинено тощо, що вимушує мене звертатися до суду в порядку адміністративного та цивільного судочинства. Протягом багатьох років порушено звичайний ритм мого життя. Відповідно ж до ч. 1 ст. 76 ЦК доказами є будь-які дані на підтвердження наведеного, тобто й зазначення у позові наявності у мене душевних страждань з цього приводу.

Відповідно до ч. 2 ст. 393 ЦК власник майна, права якого порушені внаслідок видання правового акта органом державної влади, органом влади Автономної Республіки Крим або органом місцевого самоврядування, має право вимагати відновлення того становища, яке існувало до видання цього акта. У разі неможливості відновлення попереднього становища власник має право на відшкодування майнової та моральної шкоди. Саме із факту неможливості відновлення попереднього становища (перерахунку за житлово-комунальні послуги, зокрема з боку Відповідача-3), що є причинно-наслідковим зв'язком, і доказом чого є судові рішення у цивільній справі № 757/31606/15, де крім того визначене й суб'єктивне ставлення відповідачів до мене, як споживача, в силу вимог закону виникає право на відшкодування моральної шкоди.

10 березня 2018 р.

/Позивач Олійник Д. В./